

Stowarzyszenie

ZWIĄZEK JASZCZURCZY
w Czernikowie

KONKURS RECYTATORSKI Wybór Poezji cz. II

Spis treści

Noc.....	3
Przesłanie Pana Cogito.....	4
Ballada o Drugiej Konspiracji.....	5
Inka.....	6
Rozstrzelana armia.....	7
Bój.....	8
Znak.....	9
Puszcza.....	10
Przysięga.....	11
Wyklęci Niezłomni.....	12
Powstanie warszawskie.....	13
Zmiana okupacji.....	14
Pamięć.....	15
Egzekucja.....	16
On nie zapomni.....	17
Jedna chwila.....	18
Atak Leszek.....	19
Ostatnie słowo Księdza Gurgacza.....	20
Żołnierz i dziewczyna.....	21
Kolumbowie.....	22
Podziemna Armia powraca.....	23
Los wyklętego.....	24
Wolność i Niezawisłość.....	25
Dziewczyny niezłomne dwóch okupacji.....	26
Kartka.....	27
Opowieść Akowca.....	28
Ostatni apel.....	29
Panie Generale.....	30
Rozkaz.....	31
Niezłomni.....	32

Walczyk.....	33
Nasz Dom.....	34
Wilcze wersety.....	35
Noc zapada nad cichym jeziorem.....	36
Do potomnego.....	37
Śpiew murów.....	38
Hymn 5. Brygady Wileńskiej.....	39
Niepodległa.....	40
Gawęda o miłości do ziemi ojczystej.....	41
Sonet z lasu.....	42
Ku zwycięstwu.....	43
Warszawa.....	44
Pomnik z prawdy.....	45
Polskość serc.....	46
Romantyk.....	47
Ochotnik.....	48
List.....	49
Warszawa walczy.....	50
Modlitwa Cieplińskiego.....	51
Modlitwa.....	52
A Ty żołnierzu.....	53
Inka - gawęda leśna.....	54

Noc

Autor: Panny Wyklęte

Nocą nikt zmęczonych butów już nie ściąga
A śpiące oko zdrajcy mnie nie wypatruje
Chroniony lasem, łanem zboża, Twą modlitwą
Idę dziś, Bóg mi Ciebie podaruje.

Choć to nie kościół, a ja nie w ślubnej bieli
Kłęczymy w deszczu, ziemia ciepło pachnie błotem
Przysięgę póki śmierć nas nie rozłączy
Przyjmiesz Panie błogosławiąc nas błyskawic złotem.

Stanę na każde Twoje zawołanie Polsko
Po Bogu pierwsza, poza Nim, przed Tobą nikt
Płaczesz gdy zło wyklina Twoje wierne wojsko
Upomnisz się jak matka o synów swych

Znać Cię nie może, w noc go przyniosę gdy śpi
Pod palcami zawsze jego włosy będziesz czuć
Najciszej jak można na czołach znaczysz nam krzyż
Sercem zawsze z nami, ale my na zawsze sami

Dopada kula, ziemia pachnie naszym ślubem
Trawa jak włosy dziecka, mocno w nią dłoń wtuliłem
I dałbyś Boże siłę, by ostatnia myśl prosiła
Spraw bym wybaczył moim wrogom każdą winę

Stanę na każde Twoje zawołanie Polsko
Po Bogu pierwsza, poza Nim, przed Tobą nikt
Płaczesz gdy zło wyklina Twoje wierne wojsko
Upomnisz się jak matka o synów swych

Swoich żołnierzy wywołujesz dzisiaj Polsko
Stoją w szeregu, na ich czapkach Orzeł łśni
Lalek, Rój, Uskok, Inka i całe niezłomne wojsko
Po Bogu pierwsza, poza Nim, przed Tobą nikt.

Przesłanie Pana Cogito

Autor: Zbigniew Herbert

Idź dokąd poszli tamci do ciemnego kresu
po złote runo nicości twoją ostatnią nagrodę
idź wyprostowany wśród tych co na kolanach
wśród odwróconych plecami i obalonych w proch

ocalałeś nie po to aby żyć
masz mało czasu trzeba dać świadectwo

bądź odważny gdy rozum zawodzi bądź odważny
w ostatecznym rachunku jedynie to się liczy

a Gniew twój bezsilny niech będzie jak morze
ilekroć usłyszysz głos poniżonych i bitych

niech nie opuszcza ciebie twoja siostra Pogarda
dla szpiclów katów tchórzy – oni wygrają
pójdą na twój pogrzeb i z ulgą rzucą grudę
a kornik napisze twój uładzony życiorys

i nie przebaczaj zaiste nie w twojej mocy
przebaczać w imieniu tych których zdradzono o świcie

strzeż się jednak dumy niepotrzebnej
oglądaj w lustrze swą błazeńską twarz
powtarzaj: zostałem powołany – czyż nie było lepszych

strzeż się oschłości serca kochaj źródło zaranne
ptaka o nieznanym imieniu dąb zimowy
światło na murze splendor nieba
one nie potrzebują twego ciepłego oddechu
są po to aby mówić: nikt cię nie pocieszy

czuwaj – kiedy światło na górach daje znak – wstań i idź
dopóki krew obraca w piersi twoją ciemną gwiazdę

powtarzaj stare zaklęcia ludzkości bajki i legendy
bo tak zdobędziesz dobro którego nie zdobędziesz
powtarzaj wielkie słowa powtarzaj je z uporem
jak ci co szli przez pustynię i ginęli w piasku

a nagrodzą cię za to tym co mają pod ręką
chłostą śmiechu zabójstwem na śmietniku

idź bo tylko tak będziesz przyjęty do grona zimnych czaszek
do grona twoich przodków: Gilgamesza Hektora Rolanda
obrońców królestwa bez kresu i miasta popiołów
Bądź wierny Idź

Ballada o Drugiej Konspiracji

Autor: Andrzej Kołakowski

Już na wschodzie niebo czerwienieje
Życiem zawładnęła ciemna noc
Choć niektórzy mówią mi, że dnieje
Ja wiem dobrze, że nadchodzi noc

Wszystko postawiłem na Twą kartę
Z Tobą, Polsko swój związałem los
Chociaż życie jest tak wiele warte
Dziś bez żalu, rzucam je na stos

Już psy gończe są na naszym tropie
Z każdym dniem gęstnieje wokół czas
Żadna burza już nie przejdzie bokiem
Coraz mniej bezpieczny bywa las

Szare mury, martwe oczy okien
I w piwnicy pojedynczy strzał
Śmierć w sądowym czai się wyroku
Wieje hańbą od sądowych sal

Zdradzą Cię Ojczyzno jak dziewczynę
Dzieci Twe utopią w rzekach krwi
Nie giń Polsko, ja za Ciebie zginę
Przecież kiedyś musi nadejść świt

Inka

Autor: Andrzej Kołakowski

Jak trudno umierać, gdy naście masz lat
Jak trudno zaśpiewać piosenkę
Gdy z pąka dopiero rozwijasz się w kwiat
Ze śmiercią wędrując pod rękę

Jak trudno umierać, gdy naście masz lat
Dopiero się zrywasz do życia
A tam za murami zieleni się las
A zegar tak szybko odmierza Ci czas
I tyle jest chwil do przeżycia

Jak trudno jest żyć gdy naście masz lat
A w sercu nie goją się blizny
Gdy groby kolegów, poezja i stal
To szańce ostatnie Ojczyzny

Jak trudno jest żyć gdy naście masz lat
I tyle do życia masz pytań
A ktoś zasiekami podzielił Twój świat
I drogi do domu nie widać zza krat
A serce nabrzmiało goryczą
Ze śmiercią pod rękę ostatni już raz
Przemierzam więzienny korytarz
Bądź zdrowa Ojczyzno, ja muszę już spać
By wreszcie się zbudzić do życia

Rozstrzelana armia

Autor: Andrzej Kołakowski

Różańce ofiar, mgły nad rojstami
A tętent kopyt rytm wybija
To pułki armii rozstrzelanej
To przeszłość, która nie przemija.

Przez mgły pamięci, życia zamęt
Wędruje szwadron za szwadronem.
Błyszcą honorem klingi szabel
Stygnie koralem krew na skroniach

W ubeckich piwnicach przestrzelone czaszki
To śpiący rycerze majora Łupaszki
Wieczna chwała zmarłym, hańba ich mordercom
Tętno Polski bije w przestrzelonym sercu

W gęstym zaduchu współczesności
Kręcą się mroczne interesy
Na euro się przelicza kości
A pamięć leczy się ze stresu

Nad polskim Wilnem zaszło słońce
Snuje się wieczór niespokojny
A Matka Ostrobramska wita
Swe dzieci wracające z wojny

Od wrót Ostrej Bramy do katowni Gdańska
Tak się zakończyła przygoda ułańska
Zagrała pobudka, rzą w przestworzach konie
Odpoczną żołnierze na niebiańskich błoniach
Wieczna chwała zmarłym, hańba ich mordercom
Tętno Polski bije w przestrzelonych sercach

Bój

Autor: Andrzej Kołakowski

Przyłożony do pnia topór jak do gardła brzytwa
Poszły wici po zaściankach, będzie wielka bitwa
Jeden w rękę szable chwyta, drugi bierze topór
Poszły wici po zaściankach stawić zbrojny opór

Wicher powiał wieści rozniósł i dlatego bitwa
Gdy Korona w ogniu staje podnosi się Litwa
Kiedy Litwa żarem płonie, ostrogami dzwoni
Orzeł skrzydła rozpościera nad znakiem Pogoni

Kiedy Litwa żarem płonie, ostrogami dzwoni
Orzeł skrzydła rozpościera nad znakiem Pogoni

Już w ordynku nad Wiliją stają polskie wojska
A na drugim brzegu rzeki zebrał armie Moskal
Pewnie zaraz zagrzmia działa i zabłysną szable
Jazda polska i litewska zmiecie plemię diable

Pewnie zaraz zagrzmia działa i zabłysną szable
Jazda polska i litewska zmiecie plemię diable

Poszło wojsko kruszyć mury, burzyć kazamaty
Przeszli rzekę szarpią ciało moskiewskiego kata
Śmierć nad nimi się uwija nie marnuje czasu
Musi zdążyć zanim słońce skryje się za lasem

Zanim słońce zajdzie krwawo nad Polską i Litwą
Poświęcimy naszą młodość lub wygramy bitwę
A po bitwie wieczność czeka lub rodzinny dom
I pójdziemy bić się znowu gdy uderzy grom

Znak

Autor: Andrzej Kołakowski

W środku nocy z łóżka wstaję, izba we śnie pogrążona
Serce w piersi się szamoce jak zamknięty w klatce ptak
Cisza głucha za oknami, szal zarzucam na ramiona
Nie wiem tylko czy pobudki nadszedł czas

Noc całunem czarnym cały świat okrywa
Tylko w izbie jasno jakby w dzień
Jedna mała świeca nocy mrok rozrywa
Po dniu ciężkiej pracy dobry sen

Czuwał już zbyt długo, nie wiem czy go budzić
Strzelba w kącie stoi, zwietrzał proch
Nie wiem czy go świtem nowym warto łudzić
Nie wiem czy się godzi budzić go

Nie wiem czy go świtem nowym warto łudzić
Nie wiem czy się godzi budzić go

Jutro dzień się zacznie, trzeba w to uwierzyć
Trzeba mocną wiarę w sercu mieć
Jutro świt nastanie, świt zbudzi żołnierzy
Jak się wojsko zbudzi, będzie rzeź

A tu tak spokojnie, kto by chciał to zmieniać
Noc nam spokój niesie, burzę niesie dzień
Skoro tak spokojnie, po co iść na wojnę
Po co ze snu spokojnego budzić się

Skoro tak spokojnie, po co iść na wojnę
Po co ze snu spokojnego budzić się

Za oknami widać znaki, świat się budzi i nas woła
Dotknij dłonią delikatną uśpionego czoła
Dotknij dłonią delikatną uśpionego czoła
W okno puka biała dłoń, w stajni zarżał kary koń
Wojna tuż za progiem, pora ruszać w drogę
Wojna tuż za progiem, pora ruszać w drogę

Puszcza

Autor: Andrzej Kołakowski

Stoimy od wieków wśród mchów i grzęzawisk
Bo do nas należą te ziemie
Wznosimy do nieba zdrewniałe ramiona
Otchłani sięgamy korzeniem

Stoimy jak wojsko do boju gotowe
Jak szlachta zebrana na wiec
Lecz w gardłach zdrewniałych stężały nam słowa
I nogi zbyt słabe by biec

Lecz w gardłach zdrewniałych stężały nam słowa
I nogi zbyt słabe by biec

I tylko nam czasem wiatr wieści przyniesie
Że gdzieś się buntują, gdzieś walczą
I tylko się czasem dowiemy przypadkiem,
Że bębny bojowe już warczą

A ona ukryła swą twarz pod kapturem
Bez serca, bez ducha, bez krwi
I dłonią kościstą kierunek wskazuje
Gdzie wojska powstanie dziś szły

Gdzie spojrzy, tam rosą żołnierskie mogiły
Gdzie przejdzie, tam matki zapłaczą
I zniknie jak przyszła gdy skończy się bitwa
Gdy kruki i wrony zakraczą

I zniknie jak przyszła gdy skończy się bitwa
Gdy kruki i wrony zakraczą

Przysięga

Autor: Andrzej Kołakowski

Trudno jest wytrwać, gdy wszystko zdaje się stracone
Trudno jest marzyć, gdy marzenia Twoje depczą
Trudno jest stać gdy chcą cię rzucić na kolana
Marzyć o słońcu gdy wokół strugi deszczu

Lecz przysięgaliśmy na orła i na krzyż
Na dwa kolory, te najświętsze w Polsce barwy
Na czystą biel i na gorącą czerwień krwi
Na wolność żywych i na wieczną chwałę zmarłych

Trudno zwyciężać gdy w zwycięstwo tve nie wierzą
Trudno jest walczyć, gdy poległo już tak wielu
Trudno jest ciągle na zamiary siły mierzyć
Ostatnią kulą jak opłatkiem się podzielić

Trudno się czasem z Twoją wolą zgodzić, Panie
I stać spokojnie gdy ofiarne płoną stosy
Ale swój los przyrzekaliśmy rzucić na nie
By swoje życie jak przeszkodę móc przeskoczyć

Bo przysięgaliśmy na orła i na krzyż
Na dwa kolory, te najświętsze w Polsce barwy
Na czystą biel i na gorącą czerwień krwi
Na wolność żywych i na wieczną chwałę zmarłych

I zwyciężymy, gdy zwycięstwo dasz nam Panie
Przyjmijemy klęskę, jeśli taka Twoja wola
Tylko daj w godzinie próby nam wytrwanie
Gdy upadniemy zawsze pozwól powstać z kolan.

Wyklęci Niezłomni

Autor: Leszek Czajkowski

Wyklęci pół wieku Żołnierze Niezłomni
Ofiary ubeków, stawiamy Wam pomnik
Choć w naszej pamięci jesteście od lat
Dopiero dziś święcić możemy Wasz wkład
W obronę Ojczyzny przed armią niemiecką
I przed komunizmem pod gwiazdą sowiecką
Nie łatwo jest rzucać swój los na stos
Powiedzmy to wprost!

Choć skończone dranie co rusz pomniejszają
Wasz trud i oddanie dla wolności kraju
Choć wyje niemiło chór rosyjskich sług
My wiemy jak było i wie o Was Bóg

Obrońcy Ojczyzny przed armią niemiecką
I przed komunizmem pod gwiazdą sowiecką
Nie łatwo jest rzucać swój los na stos
Powiedzmy to wprost!

To wyście wskazali jak zachować honor
Gdy dla głupców Stalin był prawdą wcieloną
To wyście wiedzieli gdzie dobro gdzie zło
Gdy z lasu do celi w kajdankach się szło

Uznani od nowa Żołnierze niezłomni
Być może już o Was nasz kraj nie zapomni
Najwyższe honory należą się Wam
Wam na Polskę chorym, Wam ofiarom kłamstw

Powstanie warszawskie

Autor: Leszek Czajkowski

Wierzę głęboko w sens ofiary
Baczyńskich, Gajcych za Warszawę
Gdy płynął krwią północy Paryż
Musieli dać świadectwo krwawe

Żoliborz, Wola, Śródmieście, Mokotów
Nie było odwrotu!

Wierzę w straceńczych wal celowość
Tych, którzy walcząc umierali
Gdy Europę mapę nową
Za zgodą świata kreślił Stalin

Wierzę w dziejową moc barykad
I z gruzu usypanych mogił
Bo wielkich mocarstw polityka
Nie zostawiła innej drogi

Wierzę, naprawdę, w sens powstania
W honor i w śmierci ból ogromny
Czas za Ojczyznę umierania
To lekcja życia dla potomnych
Mokotów, Śródmieście, Żoliborz, Wola
Pochylmy czoła!

Zmiana okupacji

Autor: Leszek Czajkowski

Hen w Lublinie, dawno temu w lipca skwarny czas wakacji
Nastąpiła bez problemu prosta zmiana okupacji
Niemcy wyszli, Ruscy przyszli, ot i ceremonia cała
Bowiem po sąsiadów myśli Polska wolną być nie miała
Ci co mieli nas wyzwalać swój zaczęli ład utrzymywać

Nocą jak tchórzliwy zając szedł PKWN po władzę
Manifestem obwieszczając czas masowych uprowadzeń
Nowy etap polskiej kaźni tak się właśnie rozpoczynał
Bo Polacy najwyraźniej nie pragnęli praw Stalina
Za to rząd kolaborantów wspierał nowych okupantów

Pod osłoną ruskich tanków mordowano chłopców z lasu
Działał obóz na Majdanku jak za hitlerowskich czasów
Z mocy żądnych krwi dekretów zapępniały się więzienia
Kto z AK lub NSZ - u musiał wracać do podziemia
Przyszła pora socjalizmu, czerwonego bandytyzmu

Hen w Lublinie, dawno temu w lipca skwarny czas wakacji
Świat nas oddał bez problemu bolszewickiej dominacji
Aktualność tej rocznicy pełna jest jak się wydaje
Bo sprzedajni politycy zawsze będą kupczyć krajem
KGB, SB, Gestapo, kapo zawsze będzie kapo

Pamięć

Autor: Leszek Czajkowski

Ja wybaczeniu nie jestem przeciw
Ale się nie da zmasać na siłę
Tego co uczynili sowieci
A czego ja sam świadkiem byłem

Dość mam mentorów z telewizora
Muszę oszczędzać się po zawale
Nie wiem co jadłem na obiad wczoraj
Lecz wojnę pamiętam doskonale

Przez całe życie wracają do mnie
Armii Czerwonej zbrodnie ogromne
Ja ich nie zapomnę!
Przez całe życie zapomnieć nie mogę
Walki sowietów z nami i z Bogiem
Naprawdę nie mogę!

Ja prosty żołnierz Armii Krajowej
Na szaniec rzucone pokolenie
Pamiętam kolbą rozbitą głowę
Chłopa, co kiedyś dał nam schronienie

Bitwę we wsi pamiętam do dzisiaj
NKWD strzelało z bliska
Pamiętam jak trafionego misia
Martwy chłopiec do piersi przyciskał

I ta dziewczyna o włosach złotych
Zgwałcona przez bolszewików pięciu
Która się powiesiła potem
Żyje bez zmarszczek w mojej pamięci

Pamiętam księdza z bliskiej parafii
Kiedy dopadli go Bolszewicy
Chrystusa wyrzec się nie potrafił
Ukrzyżowali go więc w kaplicy

Ja każdy z tysiąca dwustu czterech
Dni w mokotowskiej celi pamiętam
Z powtarzającym się konwejerem
I podpuszczaniem przez konfidenta

Pamiętam swąd przysmażonej skóry
Od gaszonego papierosa
I oficera śledczego, który
Po rusku klął przy ciężkich ciosach

Egzekucja

Autor: Leszek Czajkowski

Patrzę mu w oczy i widzę strach
W kumulujących zło źrenicach
Kto uczestniczy w wojennych grach
Ma obniżoną cenę życia
Kłęczy przede mną, ja trzymam broń
Mogę go zabić ruchem palca
Nie mam wyrzutów, bo to on
Przyszedł podziemie nasze zwalczać
Wie co go czeka, ręce mu drżą
Jestem dla niego „polskim bandytą”
Polacy antyrosyjscy są
Tak mu do głowy wbito
Rosyjski język w zasadzie znam
Mówię poprawnie, rozumiem wiele
A że jesteśmy tu sam na sam
Przesłucham go, zanim zastrzelę
Pytam czy zabił już kogoś z nas
On sapie „nie!” i kręci głową
„Łzesz!” krzyczę, on zakrywa twarz
I daje mi honoru słowo
Słowo honoru sowieta to
Realną sprzeczność, jawna kpina
„A w Boga wierzysz?” osaczam go
„Czy w partię i Stalina?”
Ja chętnie pamięć odświeżę Ci
NKWD - zisto, przypomnij sobie

Sołtysa co wisiał cztery dni
I miał złamane ręce obie
Chłop całą wojnę w podziemiu był
Meldunki nosząc mówił pacierz
Walczył z Niemcami ze wszystkich sił
Dziwił się więc, że go wieszacie
Na egzekucję patrzyła wieś
I tylko dzieci stały tyłem
Ludzie milczeli, dobrze wiesz
Ty akcją dowodziłeś
Wtedy uderza w dziecięcy płacz
Ten rosły bandzior przed trzydziestką
Musi się teraz śmiertelnie bać
Dla ateisty zgon nie jest pestką
NKWD - zistę przeraża śmierć
Szłocha, że ujrzeć chce rodzinę
Czeka na niego w ZSRR
Żona i czteroletni synek
Ja też mam syna, naciskam spust
Na wojnie przegrywają słabi
Patrzę jak krew mu płynie z ust
On by mnie również zabił

Potem zdejmuję czapkę nad ciałem
Wybacz mi Boże - musiałem

On nie zapomni

Autor: Marcelina Panny Wyklęte

W drobnych dłoniach
siła wielka
iskrzy w oczach trud
małych zwycięstw
radość
wielka
wielki straty ból

I pobiegnie dalej
zabrać wolność swą
i strach jej nie złamię
mocno wierzy w to
Młodość w broń zakłeta
niestrudzony cud
a za co jest Wyklęta
nie zapomni Bóg

Szarpią
Drapią
Wyrrywają z niej
ochłapy słów
Wilków oczy
są czerwone
nie odpowie znów

I pobiegnie dalej
zabrać wolność swą
i strach jej nie złamię
mocno wierzy w to
Młodość w broń zakłeta
niestrudzony cud
a za co jest Wyklęta
nie zapomni Bóg

Ścianę zdobi
Orzeł Biały
na splamionym tle
w dole tli się krew czerwona
nad nią biały Anioł Stróż

I pobiegnie dalej
zabrać wolność swą
i strach jej nie złamię
mocno wierzy w to
Młodość w broń zakłeta
niestrudzony cud
a za co jest Wyklęta
nie zapomni Bóg

Jedna chwila

Autor: Michał Konarski

Pod nogami dywan z trocin
mur porosła trawa
cienie pod piwnicy ścianą
w martwym oknie szklana łąza
będą o mnie śpiewać pieśni
wolałabym żyć
moje imię Inka
wyklęta życia nić

Nie oglądam się za siebie
tam gdzie dym i mrok
co przede mną tego nie wiem
jeszcze tylko jeden krok.
Nie oglądam się za siebie
tam gdzie dym i mrok
co przede mną tego nie wiem...

Niczego mi nie żal
wszystko ma początek
wszystko ma też swój kres
i ty nie rozpaczaj
chcę byś swoim życiem
żył trochę za mnie
wolę to od twoich łez.
Czy wiesz, nie zostanie z nas nic
prochy rozwieje wiatr
kiedy zechcesz
kiedy zechcesz
znaleźć mnie w sobie
przestań się bać.

Nie oglądaj się za siebie
tam gdzie dym i mrok
jestem blisko obok ciebie
jeszcze tylko jeden krok.
Nie oglądaj się za siebie
tam gdzie dym i mrok
jestem blisko obok ciebie...

Martwy krzyk w oddali
w piwnicy mrok
serce wyłamali
ciężkich butów krok.

Dzień zwycięstwa
o nas zapomniał świat
moich 17 lat, zabił czyjś syn i brat.
Powiedz bliskim
zachowałam się jak trzeba
nie dla medalu
tam już nagród nie potrzeba.
To dla ciebie
kropelka Polski
daj ją dzieciom
gdy nie wiedzą o czym śnić.

Niech obejrzą się za siebie
tam gdzie dym i mrok
będę blisko, obok w niebie
to tylko jeden krok.
Twego życia jedna chwila
życie wraca mi
w jednej chwili mnie zabrakło
ale jesteś teraz Ty.

Obejrzyjcie się za siebie
tam gdzie dym i mrok
będę blisko, obok w niebie
to tylko jeden krok.
Twego życia jedna chwila
życie wraca mi
w jednej chwili mnie zabrakło
jesteście Wy.

Grad pocisków lustro pęka
ciemność zapiera dech
mój krzyk Niech żyje Polska!
słodka w ustach krew.
Czas przystaje świat zamiera
robię pierwszy krok
on obejmuję mnie
daję ponieść się przez mrok.

Atak Leszek

Autor: Leszek Czajkowski

„Istriebitiele” z NKWD
Rozpoczynają atak
Usiłujemy wydostać się
Przy minimalnych stratach
Pierwszy obrywa kapral „Smyk”
Porucznik zaraz potem
Rannych kolegów stapia się krzyk
Z automatów terkotem

Nawet gdy walka nie przyniesie
Niepodległego kraju nam
Lepiej umierać w polskim lesie
Niż konać na Syberii tam
Gdzie naszych przodków los wyganiał
Po narodowych powstaniach
Przebić udało się nam nie raz
By żyć i walczyć dalej
Dziś Ruscy osaczyli nas
Bo szpicel był w oddziale

Niedawno zniknął łącznik „Klin”
On nas sowietom sprzedał
Zasłużył ten z Judasza syn
Na ołowiany medal
Czy to ostatni dzień z moich dni
Do trawy się przytulam
Serce do gardła podchodzi mi
Gdy obok trafia kula

Wtem słyszę rozkaz, choć nie wiem skąd
„Sierzancie wstań i biegnij!”
Po kręgosłupie przepływa prąd
Opuszczam Was polegli
Oddział wybity, zostałem sam
Ucieknę pod Warszawę
Tylko do załatwienia mam
Jedną istotną sprawę

Przysięgam, znajdę tego co
Wystąpił w szpicla roli
I za kolegów rozwalę go
Jeśli mi Bóg pozwoli!

Ostatnie słowo Księdza Gurgacza

Autor: Leszek Czajkowski

Wojskowy Sądzie podaję dane
Władysław Gurgacz, ksiądz, jezuita
Jestem żołnierzem i kapelanem
Rozumiem co prokurator przeczytał

Byłem w podziemiu, za to nie zdołam
Doczekać w życiu ziemskim lat starych
Jestem niewinny wobec kościoła
I wobec Polski, a to wystarczy

Ojciec nasz, w piersi serca młot łomocze
Siłę dasz, abym mógł wytrzymać proces

Za nauczanie moralnych zasad
Za budowanie wiary barykad
Zrobiła ze mnie czerwona prasa
Agent osi Wall Street – Watykan

Kocham mój kraj i to moja wina
Nie umrze z moją śmiercią rebelia
Wojskowy Sądzie, od dzieł Stalina
Znacznie ważniejsza jest Ewangelia

Nie czuję lęku, nie czuję złości
Śmierć spotkam chętnie i jeszcze powiem
Że nawet Piłat miał wątpliwości
I tym się różnił od Was, sędziowie

Tak jest, zwalczałem dwie okupacje
Oddany Polsce i Służbie Bożej
Pewnie uwzględni Bóg apelację
Którą mu bezpośrednio złożyłem

Żołnierz i dziewczyna

Autor: Leszek Czajkowski

Co czułeś KBW – iaku w egzekucyjnym plutonie
Czyś wierzył w Polskę taką, czy tylko w moc rozkazów
Karabin brałeś w dłoń, gdy inni w trudnych czasach
Być niezłomnymi mogli ginąc w obronie zasad
Tyś bez sprzeciwu słowa dał się podporządkować
Wschodniej ideologii

Pamiętasz jak stanąłeś na wprost wysmukłej dziewczyny
Tej ze zmartwionym czołem, z ogromnymi oczami
Ze związanymi rękami i z orzeczeniem winy
Powiedz stary człowieku dlaczego do niej strzelałeś
Byłeś w podobnym wieku , a ona śnieżnobiała
Od Boga, jak Ty miała przed sobą życie całe

Lecz nie było jej dane wyjść za mąż, dzieci rodzić
Oszczędzać na mieszkanie, po studiach pracy szukać
Zestarzeć się przy wnukach, dobrocią budząc podziw
Nie ty wydałeś wyrok, lecz to tyś pociągnął za spust
A ona na złość zbirom odważyła się nie bać
I zachować jak trzeba, gdy chłód za plecami rósł

Kolumbowie

Autor: Zbigniew Trzebniak

Zapręgę wiatr do czesania
Deszczem obmyje Ci w włosy
I dam na znak pojednania
Tej ziemi sól kropli rosy

Słońcem opowiem jasności
Jak byłaś w honor ubrana
Niech uczy innych miłości
Podczas rannego wstawania

Komarom oddam smak kuli
Przypominając swędzeniem
Że wtedy wolność zatruli
Komuny wschodnim zwątpieniem

I pomnik postawię w lesie
Bo to żołnierze wyklęci
Niech wieść jak trzeba się niesie
Oddając hołd Twojej pamięci

Podziemna Armia powraca

Autor: Leszek Czajkowski

Nie porzucili Boga i broni
Na styku dwóch okupacji
Wściekle plakaty krzyczały o nich
Zaplute karły reakcji

Zaakceptować nie potrafili
Rządu czerwonej zarazy
I w polskich Kresów powrót wierzyli
Czekając na rozkazy

Naród co pragnie wolnym być
Musi o wolność się bić
Robić powstania, zdrajców przeganiać
Inaczej nie działa nic

Udowadniała władza ludowa
Działaniem w sposób stanowczy
Że ludzi umie eksterminować
Nie gorzej niż hitlerowcy

Rotmistrz Pilecki przeżył Oświęcim
Zginął od kuli ubeka
W ustroju tym Żołnierze Wyklęci
Nie mieli praw człowieka

W przyjaznych wilkom gęstwinach lasów
Wzajemnie się pocieszali
Że trzecia wojna jest kwestią czasu
I że ją przegra Stalin

Wierzyli, że się obrócić uda
W proch pojałtański porządek
Wierzyli, że ich życie w trudach
To dziejowy rozsądek

Na wschód skazani z woli zachodu
Walczyli o niepodległość
Tak ratowali honor narodu
I wielu z nich poległo

Będziemy o nich pamiętać stale
To nasza nowa praca
Dziś do historii w należynej chwale
Podziemna Armia powraca

Los wyklętego

Autor: Leszek Czajkowski

Gdy ruskie wojska stały wokół
Niejeden z nas po cichu marzył
Że będzie jak w dwudziestym roku
Lecz cud, niestety, się nie zdarzył

Oddziału pół nam wystrzelali
Resztę zabrali do więzienia
W pokoju śledczych wisiał Stalin
Symbol nowego pokolenia

Mówiono mi będzie inaczej
Jeżeli pójdziesz na współpracę
Ale ja chciałem godnie żyć
I nie ubabrać się komuną
Nie podpisałem draniom nic
Za co bym w twarz miał sobie splunąć

Wyszedłem tuż po październiku
Gdy kraj Gomułką się zachwycił
Skończyłem w mieście swym technikum
Mieszkanie miałem po rodzicach

Robiłem w hucie na trzy zmiany
I nie szczędziłem w pracy trudu
Lecz byłem wciąż szykanowany
Jako bandyta i wróg ludu

Wkrótce się zresztą ożeniłem
Z najmłodszą siostrą kumpla z celi
I dzielna żona miała siłę
Codzienną biedę ze mną dzielić

Bóg dał nam trzech udanych synów
Gnieździłiśmy się w dwóch pokojach
A egzystencji złej przyczyną
Była dla władzy przeszłość moja

Chodziliśmy rodziną całą
W każdą niedzielę do kościoła
Głosiłem wiarę przodków śmiało
I nikt zastraszyć mnie nie zdołał

Inni służyli systemowi
Pierś wypinali po orderzy
Zawsze zeznać się gotowi
Dla przywilejów i kariery

Ja Solidarność zakładałem
W czas krótkiej demokratyzacji
A potem w Grudniu odświeżałem
Stare zasady konspiracji

I znów znalazłem się w więzieniu
Gdzie styl przesłuchań uległ zmianom
Bo się skupiono na straszeniu
A rąk i żeber nie łamano

Dożyłem Polski suwerennej
Z której oceną się powstrzymam
Ale faktycznie to jest cenne
Że się ocieplił dla mnie klimat

Wyklęty przez bandycki ustrój
Dziś mogę zostać kombatantem
Całkiem spokojnie patrzeć w lustro
I czasem wspomnieć lata tamte

Bo nie poszedłem, co zaznaczę
Z komunistami na współpracę
Ja tylko chciałem godnie żyć
I nie ubabrać się komuną
Nie podpisałem draniom nic
Za co bym w twarz miał sobie splunąć

Wolność i Niezawisłość

Autor: Leszek Czajkowski

Po wielkiej wojnie z Niemcami
Wzrosły nadzieje daremne
Ale zgiełk bitew nie zamilkł
Chylimy czoła przed Wami
Żołnierze Polski Podziemnej

Pół wieku płonął czerwono
Łagierny barak nad Wisłą
Gdzie patriotów więziono
Dziękuję za krew, za honor
Za Wolność i Niezawisłość

Gdy weszła władza ludowa
I łobuzeria ubecka
Terror się zaczął od nowa
To nie była wojna domowa
Lecz okupacja sowiecka

Bo kiedyś życie tracono
Za lepszą Ojczyzny przyszłość
I w Boga dumnie wierzone
Dziękuję za krew, za honor
Za Wolność i Niezawisłość

Dziewczyny niezłomne dwóch okupacji

Autor: Leszek Czajkowski

Marty, Bogusie, Ireny, Hanki
Młode łączniczki, sanitariuszki
Groziły im niemieckie łapanki
Objęły je sowieckie wywózki

Miały niełatwy czas dojrzewania
Czas ekstremalny życia nauki
W parkach konspiracyjne spotkania
I zamiast kwiatów podziemne druki

O tych wspaniałych, mądrych dziewczętach
Naród musi pamiętać
O tych wspaniałych, polskich dziewczętach
Naród musi pamiętać

Strach przed cierpieniem nie był im obcy
Bo gdy we wrogów ręce trafiały
NKWD - ziści i Gestapo - wcy
Bili je pejczem po ciele całym

Oświęcim, KL Warschau, Majdanek
Rembertów, Wronki, Rawicz, Jaworzno
Głód, smród i chłód, paznokcie wyrwane
Tego piekła zapomnieć nie można

Dawały wzór do naśladowania
Uczestniczyły w niejednej akcji
I nie sypały na przesłuchaniach
Dzielne dziewczyny dwóch konspiracji

Wiele z nich trwale straciło zdrowie
Inne po prostu zamordowano
Te ocalone niosły opowieść
Przez kilkadziesiąt lat zakazaną

Kartka

Autor: Leszek Czajkowski

Mamo kupiłem, jak mi kazałaś
Smalec, zapalki i chleba ćwiartkę
Pani cukierka mi jeszcze dała
Potem na drodze znalazłem kartkę
Wiesz mammo, że ja czytać potrafię
Lepiej niż Antek, Staszek i Paweł
W klasie najlepiej znam ortografię
Lecz te litery są zbyt koślawe
Może to, mammo, jest list od taty
Przez pana listonosza zgubiony
Przy torach, obok bielonej chaty
Gdzie mieszka zawiadowca zgarbiony
Oddychasz ciężko i drżą Ci ręce
Gdy czytasz „Na Syberię nas wiozą”
To nie od taty, on z robót w Niemczech
Wróci najpóźniej gdy miną mrozy
Dzieci na powrót ojców czekają
Ale ojcowie nie wracają
Wojną objęty świat to w końcu
Mało bezpieczny czas dla ojców
Tata na pewno szczęśliwie przeżył
Co dzień na stacji na niego czekam
A tam widziałem naszych żołnierzy
W pociągu, który przybył z daleka
Zbitych, zza kratowanych okien
Spod swych wojskowych czapek patrzyli
Zmęczonym i przerażonym wzrokiem
Oni tę kartkę pewnie rzucili
Tak, to jest kartka od nich, z wagonu
A wiatr ją poniósł z torów na drogę
Wiem, tym żołnierzom nie można pomóc
Jadą na wschód hen, gdzie zimy srogie
Trzeba pomodlić się za tych ludzi
Których sowiecka władza zabiera
Daleko, aby nie mogli wrócić
Tam, gdzie pięćdziesiąt poniżej zera
A my się wkrótce dowiemy mammo
Że tata umarł w Stutthofie z głodu
Ty po raz drugi nie wyjdiesz za mąż
I będziesz płakać w noc bez powodu
Po latach znajdę w Twoich szpargałach
Kartkę z pociągu, wrócą wspomnienia
Nie pojmem po co ją zachowałam
Ale to będzie już bez znaczenia

Opowieść Akowca

Autor: Leszek Czajkowski

Kiedy opuścić przyszło las, bo rozkaz był z centrali
Sowiesi rozbroili nas i zaaresztowali, w więzieniu smród
Powietrza brak, spleśniały chleb na co dzień
A potem transport, no i tak znalazłem się na wschodzie

Nie wiem czemu istnieje zło, nie jestem filozofem
Ja w lodowate piekła dno tłukłem co dnia kilofem
Cud, że przeżyłem dziesięć lat Syberii hen dalekiej
Żołnierz AK w tym kraju rad przestawał być człowiekiem

Tęskniłem do lubelskich pól w łagrze na końcu świata
Po latach czas złagodził ból, kolegów twarze zatarł
I teraz w nocy problem mam, nie mogąc się doliczyć
Ilu z nas Niemcy zabili, a ilu Bolszewicy

Wyklęty i niszczone przez potomków targowiczian
Zdałem pokoleniowy test z niepokornego życia
Na wózku swych dobiegam dni, weteran, inwalida
Ale na sercu ciepło mi żem się Ojczyźnie przydał

Ostatni apel

Autor: Zbigniew Trzebniak

Duszę niósł jak karabin na ramieniu
A w oczach zielenił się czarodziejem
I rozplywając się w leśnym półcieniu
Zostawiał jeszcze każdemu nadzieję

Choć wytarzany we wschodnim cierpieniu
To jeszcze dzisiaj się jemu w twarz śmieje
Czyszcząc koronę w wiślanym strumieniu
Co ją dla orła przechował jak dzieje...

Tylko przechodząc obok leśniczówki
Mrugnął honorem żeby dla potomnych
Las oferował nie tylko borówki

Mchem go okryto bo to człowiek skromny
Chociaż dla kraju zdzierał swe zelówki
Pomódl się proszę... to Żołnierz Niezłomny

Panie Generale

Autor: Halina Mlynkova

Panie Generale,
piszę w dobrej wierze,
męża mi zabrali,
sama w to nie wierzę.
Przecież on za wolność
dzieci osieroci,
chyba nie o taką
wolną Polskę wszystkim chodzi.
Panie Generale,
zawsze był dla kraju,
mówią, że bandyta
- niech pierwszy kamień rzuci
co w wojnę żył, jak w raju...

Za Wolność, za Polskę
z serca wyrwane,
walczyli o to,
co nie było im dane...

Panie Generale,
kiedy byłam mała
mama mi mówiła
żebym w oknie wciąż nie stała.
Tatuś kiedyś wróci
wciąż obiecywała.
I tak całe życie
z nadzieją na niego czekałam.
Panie Generale,
plują na mnie w szkole,
honor odebrali
lecz bandyty z Ojca zrobić
nigdy nie pozwolę...

Za Wolność, za Polskę
z serca wyrwane,
walczyli o to,
co nie było im dane...

Przysięgał służyć wiernie,
niepodległości strzec,
nie szczędzić krwi w potrzebie.
Koniec!

Panie Generale,
oddajcie mi syna,
muszę go pochować,
jego śmierć to moja wina.
Sama go uczyłam,
co to znaczy Orzeł,
że za honor Polski
zawsze bić się może.
Panie Generale,
i on nie był święty,
wojna żadna ofiar,
lecz dla wiary w wolność
to on stał się dziś...
Wyklęty!

Za Wolność, za Polskę
z serca wyrwane,
walczyli o to,
co nie było im dane...

Przysięgał służyć wiernie,
niepodległości strzec,
nie szczędzić krwi w potrzebie.

Rozkaz

Autor: Zbigniew Trzebniak

Wszystkim żołnierzom w służbie czynnej kraju
Zalecam powstanie zwieńczone glorią
Biało – czerwone opaski rozdaję
I pieśń na usta (jak szminkę) z Victorią

W każdej dziedzinie w której pachnie majem
Okupantowi zabrać akcesoria
Żeby nie myślał że kraj się poddaje
Znikając z mapy w podziemnych historiach

Dla niepoznaki szare być szeregi
Mają jak te do zwycięstwa ulice
Które błyśnięciem nie zdradzą kolegi

Lecz zanim „Burza” rozpęta o świcie
Powstanie walkę lub choćby przespiegi
Przysięgę złożysz Ojczyźnie... na życie

Niezlomni

Autor: Kasia Kowalska

Nocą uciekam, na karku już czuję ich oddech.
Kraż się zacieśnia obława wciąż trwa.
Tropią zajadle i wściekle próbując Niezlomnych
wyrwać daremnie z z historii kart.

Krwi nie żal.
Dopóki mogę swej broni nie złożę
gnam do utraty tchu.
Sił nie żal.
Bóg, Honor, Ojczyzna twe rany zabliznią
tak mi dopomóż Bóg.

Powietrze tak gęste...
Tak mi dopomóż Bóg.

Toniemy w powodzi czerwonej i krwawej,
w absurdzie historii oddani swej sprawie.
Chcą zniszczyć tożsamość Polaków narodu.
Powietrze tak ciężkie w tumanach gnam kurzu,
wciąż biegnę na oślep przed siebie po pomoc
kawałki nadziei w plecaku swym niosąc
nim kula w tył głowy swym strzałem uciszy.
Przysięgam to Tobie nie poddam się nigdy,
chcę walczyć za wolność dla siebie i innych.
Bóg, Honor, Ojczyzna, te dzieci niewinne,
kobiety gnębione, rozbite rodziny,
za mężów skazanych na śmierć za Ojczyznę.

Krwi nie żal.
Dopóki mogę swej broni nie złożę
gnam do utraty tchu.
Sił nie żal.
Bóg, Honor, Ojczyzna me rany zabliznią
tak mi dopomóż Bóg.

Powietrze tak gęste od kul.
Krwi nie żal.
Sił nie żal.
Krwi nie żal.
Sił nie żal.
Dopóki mogę swej broni nie złożę.

Krwi nie żal!

Walczyk

Autor: Lilu

A miał być bal,
miały być kwiaty,
zwiewne sukienki, lekkie trzewiki
i walce sprzed laty.
Miał być też chłopak,
nic nie mów babci,
przystojny Heniek, ten dzielny żołnierz,
z orzełkiem na czapce.
Miała być miłość,
spacery nad rzeką,
czułe wyznania i zapewnienia,
że on tu poczeka.
Miały być światła w oknach,
łóżko i świeża szynka,
a jestem sama,
już Danka,
choć tam w lesie
jeszcze
Inka.

A wokół
nie ma,
nie ma nic,
w oczach gruzy, wojna, łzy.
Nadal i nie ma,
nie ma nic.
W głowie wciąż strach
i głos wciąż drży.
Nie ma,
nie ma nic.

Na rękach krew,
na ustach krzyk.
Nie ma,
nie ma nic,
w sercu – nie ma nic.

Kiedy widziałam Matkę już po gestapo w
lazarecie,
myślałam, że nie zasnę, była ta złota, polska
jesień.
Kiedy widziałam Matkę, kiedy mówiła
„Dziecko, nic to”
to nie wiedziałam, że właśnie patrzę
w przyszłość.
I nadal oczy dumne, nie dam poznać, że się
boję,
lepiej ja jedna umrę, a tam w nich ogień
wciąż gore.
Kilkaset kul od domu, chociaż na polskiej
ziemi stoję,
jeżeli umiesz pomóc Boże, daj mi tylko
podporę,
to siedemnasta wiosna, przykro umierać, a
czas zasnąć,
krzyczę „Niech żyje Polska, niech żyje major
Łupaszko”.
I tylko oczy zamknij
i tak mój wzrok już sięga nieba,
powiedzcie mojej babci, że zachowałam się
jak trzeba...

Nasz Dom

Autor: Kazimierz Surzyn

Gdzie w Kościołach
czcimy Boga Maryję
i Wszystkich Świętych
gdzie Krzyż nad drzwiami
wiarę naszą pogłębia
gdzie serca biją
w rytm Mazurka Dąbrowskiego
gdzie Białe - Czerwone
symbol walk i zwycięstw
za oknem powiewa
gdzie Godło Orła
skrzydeł nam dodaje
gdzie praca wre
nad pomnażaniem dziedzictwa
gdzie słowa Dobro Wolność
Patriotyzm Solidarność
Prawo Sprawiedliwość
mają rangę wielkich
gdzie Honorem Przodków
jesteśmy Narodem Silnym
POLSKĄ z ponad 1000 letnią
kulturą tradycją chrześcijańską
i z przeszło 100 letnią
NIEPODLEGŁOŚCIĄ
OJCZYZNO
MOJA WIECZYSTA

Wilcze wersety

Autor: Zbigniew Trzebniak - Teofilowi Jurkiewiczowi

na co komu w dzisiejszych czasach wybaczenie
koalicje kolejnych złotych kompromisów
przecież i tak zakończą się zapominaniem
tuż za kurtyna na scenie marnopopisów

argument w tamtych czasach nie słowo lecz kula
od wtedy riposta celnością się cechuje
i sumienie bezdomnie po lasach się tuła
(przecież na ulicach na pewno nie skanduje)

rany powinny być po to aby bolały
nawet czas nie powinien ich nigdy zabić
wtedy pokolenia łatwiej by pamiętały
to do czego nikt nawet nie myśli się przyznać

czas zawsze płynął bardzo szybką motorówką
brakowało go nawet przed ważnym wyborem
choć śmierć już wtedy przychodziła za późno
i nie zawsze potraktowano ją z honorem

o pomyłkach się nawet teraz nie wspomina
ziemię orało się z miłości nie dla chwały
niczemu winna była przecież ta dziecina
co kromki smarowała rozparcelowane

założyć teraz tajny związek krwawej ręki
która rozbroi chociaż jeden posterunek
jest dużo trudniej bo inne są dziś udreki
co wynoszą znad morza zdradziecki meldunek

ta mocna dłoń co była naszą dobrą stroną
z braku kurtyny nie umie się w pierś uderzyć
dlatego stoję tu gdzie moje wersy płoną
nad Twoim grobem bym mógł wyklętym uwierzyć...

Noc zapada nad cichym jeziorem

Autor: Contra Mundum

„Przysięgam być wiernym Ojczyźnie mej,
Rzeczpospolitej Polskiej,
stać nieugięte na straży Jej honoru
i o wyzwolenie Jej z niewoli walczyć
ze wszystkich sił,
aż do ofiary mego życia.

Zwycięstwo będzie twoją nagrodą.
Zdrada karana jest śmiercią!”

Noc zapada nad cichym jeziorem,
W leśnej głuszy zaczął się mrok.
Poszli chłopcy na walkę wieczorem,
A mech leśny przytłumiał marszu krok.

Pada strzał nagle z brzegu polany
I rozegnał wieczorną ciszę precz.
Naprzód chłopcy! Wróg przecież przed nami.
Strzelać celnie, bo proch cenna rzecz.

Żywica z białych ran, trapiionych spływa drzew.
Wśród mchu zielonych plam, purpurą w ziemię spływa krew.
I słyhać raz po raz, wystrzałów groźny huk,
I szumi stary las, wierny przyjaciel, wierny druh.

Cześć i chwała bohaterom
Polskiej ziemi cześć
Cześć i chwała bohaterom
Polskiej ziemi cześć

I szumi stary las, przyjaciel, wierny druh,
Do snu kołysze nas, piosenką budzi nas ze snu.
To dla nas jodeł śpiew i urok, co w nim tkwi,
Bo wsiąkła w leśny mech nie jedna kropla naszej krwi.
nie jedna kropla naszej krwi!

Cześć i chwała bohaterom
Polskiej ziemi cześć
Cześć i chwała bohaterom
Polskiej ziemi cześć

Do potomnego

Autor: Contra Mundum

Niewiele wiem jak ty zapewne:
rzeka przepływa miastem moim,
a nad nią z brązu postać stoi
i domy z prawej, domy z lewej,
w których o twarzach nam podobnych
w pościelach leżą, oczy mrużą
ludzie znuzeni jak obłoki
w sen zapatrzeni niby w lustro.

Są światy dwa i znasz je także:
wystarczy rzęśną oczy przykryć,
a widać tło błękitne, gwiazdę
wysoko na nim, ruch zieleni
nad tajemniczym ptaków krzykiem.

Jedna jest ziemia, która niesie
ciebie i mnie, i jedna młodość;
w niej nauczony lęku – pięści
wzniosłem krnąbrnie ponad głową
i w szczęk żelaza zasłuchany
mijałem dzień po dniu jak krzyże
jak ty – podniesiesz na mnie kamień
lub rzucisz z wzdargą ziemi grudę.

Kochałem tak jak ty zapewne,
ale mi serca dano skąpo
na miłość moją niepotrzebną,
bowiem stawały nad epoką,
której imiona dajesz teraz
olbrzymia śmierć i przerażenie.
Nie żebym uląkł się lub płakał,
nie żebym czekał już skazany
na trwałość kruchą – szukam w
gwiazdach
zarysu twego. Między nami
jak dłonie dwie złączone są
pamięci nasze i miłości,
a jeden tylko wspólny dom,
który nade mną w tobie rośnie.

Piszę – jak grabarz dół wybiera
na ciała bezruch, dłoni rozpacz
i słowo małe staje nieraz
jak krzyż lub wieniec. Jeśli zostać
dane mu będzie – ręka twoja

otworzy je i sercem spełni,
a czas, co młodość ku jesieni
przechyla twardo – twarz wywoła
kamienną już i nocną wiecznie.

A blisko – mur omszały chroni
spokoju tych, co dłoni wierząc
i miłość mierząc ostrzem broni
upadli w piasek twarzą szczerą.
Szyderczy krzyż imiona proste
ocienią chętnie; jeszcze słyhać
bojowy marsz i bliski pocisk,
co grobem był im i kołyską.
Cokolwiek pieszczą dłonie nasze,
niewierne jest: czy liść, czy woda
przecieka poprzez palce; twarz się
odsuwa bliska w cienie gęste

i tak odsuwa się nam młodość
i radość prosta, że jesteśmy.
i tak odsuwa się nam młodość
i radość prosta, że jesteśmy.

Miasto, w którym do ciebie piszę – stoi
ciemne,
choć zwykle słońce liże mury
spryskane pismem krwi daremnej.
Człowiek przechodzi tam niewielki
i oczy zwraca żalem zbrojne,
jak ja do ciebie poprzez wieki
bezbronne słowo i opowieść.

Niewiele wiem jak ty zapewne:
idziemy razem patrząc czujnie:
ty – na gwiazdzistym, prostym niebie
szukasz płomienia i mnie w łunie,
ja – odwrócony – serce pełne
miłości smutnej niosę jak
żołnierz mogiłę pod swym hełmem
niesie przez czas.

ja – odwrócony – serce pełne
miłości smutnej niosę jak
żołnierz mogiłę pod swym hełmem
niesie przez czas.

Śpiew murów

Autor: Tadeusz Gajcy

Nocą gdy miasto odpłynie w sen trzeci
A niebo czarną przewiążę się chmurą
Wstań bezszelestnie jak czynią to dzieci
I konchę ucha tak przyłóż do murów
Zaledwie westchniesz a już cię doleci
Z samego dołu pięter klawiaturą
W szumach i szmerach skłębionej zamieci
Minionych istnień bolesny głos chóru
Ref „Bluszczem głosów spod ruin i zgliszcz
Pniemy się nocą na dachy i sen
Tobie Warszawo w snach naszych śniesz
Nucąc wrzeźniami żalobny nasz tren”
Biegłam rankiem po chleb do piekarni
A chleba dotąd czekają tam w domu
A ja leże z koszykiem bezradnie
Tuż za rogiem nieznana nikomu
Właśnie ręką chwytalem za granat
Żeby czołgi przywitać nim celnie
Ziemia była spękana zorana
Nagle świat mi się zaćmił śmiertelnie
Myśmy obie wyniosły na noszach
Jeszcze kocem okryły mu nogi
Bo krzyczeli dokoła że pożar
Ja na świstku pisałam „Mój drogi”
Słuchaj tych głosów żalonych żarliwie
Nim brzask poranny uciszy je w niebie
I nowe miasto w napiętej cięciwie
Dni tryumfalnych na nowo pogrzebie
Słuchaj tych głosów bo po to szczęśliwie
Ocalon zostały w tragicznej potrzebie
Byś chleb powszedni łamał sprawiedliwiej
I żył za tamtych i za siebie lepiej
Jak nie kochać strzaskanych tych murów
Tego miasta co nocą odpływa
Kiedy obie z grackiego marmuru
I umarła Warszawa i żywa
Jak nie kochać strzaskanych tych murów
Tego miasta co nocą odpływa
Kiedy obie z grackiego marmuru
I umarła Warszawa i żywa

Hymn 5. Brygady Wileńskiej

Autor: Contra Mundum

Nie trzeba więcej, nie trzeba nadziei,
Potrzebny tylko jeden krzyk Rejtana,
Czasem potrzebna jedna śmierć Okrzei,
Chociażby bitwa była już przegrana,
I sztandar w prochu,
choćby go deptali,
Ktoś jeszcze zginął, więc walka trwa dalej.

Gdy ziemia ojczysta skąpana we łzach
o pomstę krew woła męczeńska.
Kto walczy o wolność i mści się za krew
to Piąta Brygada Wileńska.

A szlakiem zuchwałym prowadzi ją wódz,
Łupaszko – bohater nieznany.
Z nim tylko umierać i walczyć by móc
z niewoli kraj wyrwać kochany.

Wiernie iść będziemy twoim śladem,
Bo ty jesteś z nami, z tobą Bóg.
Śmiało trwać będziemy pod kul gradem,
aż wolności zagrzmi złoty róg.

Przez szturmy zuchwałe i walki od lat
dla wroga on stał się zagładą.
I płynie pieśń wolna i dumna we świat
za Piątą Wileńską Brygadą.

Dziś naszym udziałem jest walka i znój
Przyszłości los czeka nieznany.
Za Polskę kochaną prowadzi nas w bój
Łupaszko nasz wódz ukochany.

„Nie jesteśmy żadną bandą, tak jak nas nazywają zdrajcy i wyrodni synowie naszej
Ojczyzny. My jesteśmy z miast i wiosek polskich.”
Łupaszko major, marzec 1946 rok

Wiernie iść będziemy twoim śladem,
Bo ty jesteś z nami, z tobą Bóg.
Śmiało trwać będziemy pod kul gradem,
aż wolności zagrzmi złoty róg. x2

Was wzywam, żołnierze 5 Brygady Wileńskiej – stańcie do apelu!

Niepodległa

Autor: Kazimierz Surzyn

Odrzuciłaś bożki pogańskie
przyjęłaś wartości chrześcijańskie
koroną i berłem wadałaś
wojny z wrogami wygrywałaś
Spętana w łańcuchy zaborców
omotana nienawiścią zdrajców
co w suknię czarną Cię ubrali
i wieniec kolczasty na głowę Ci dali
Bohater Piłsudski z Legionami
Myśliciel Dmowski z Narodowcami
Błękitny Haller konstruktor Niepodległej
Paderewski co Wilsona przekonał do sprawy polskiej
Beck Czuma Daszyński Dowbor – Muśnicki
Kasprzycki Korfanty Lubomirski Szeptycki
Rozwadowski Sikorski Sławek Sosnkowski
Śmigły – Rydz Wieniawa – Długoszowski Witos Żeligowski...
Pokolenia Polaków Żołnierzy co wywalczyli wolność
przez krew i rany przywrócili Polsce godność
Dziś w białej sukience dumna
koralami od Tatr po Bałtyk przybrana
z Orłem Białym w koronie
z Mazurkiem Dąbrowskiego w hymnie
Z Białą – Czerwoną co polskości chroni
z Krzyżem co wiary broni
piękna łagodna obowiązkowa
chrześcijańska solidarna honorowa
Tyś perłą najcenniejszą
Tyś ziemią najcudniejszą
Wisła muzyką fal niech Cię sławi
Niech Bóg Ciebie błogosławi

Gawęda o miłości do ziemi ojczystej

Autor: Wisława Szymborska

Bez tej miłości można żyć,
mieć serce puste jak orzeszek,
małutki los napaństwem pić
z dala od zgryzot i pocieszeń,
na własną miarę znać nadzieję,
w mroku kryjówkę sobie wić,
o blasku próchna mówić „dnieje”,
o blasku słońca nic nie mówić.
Jakiej miłości brakło im,
że są jak okno wypalone,
rozbite szkło, rozwiany dym,
jak drzewo z nagłą powalone,
które za płytko wrosło w ziemię,
któremu wyrwał wiatr korzenie
i jeszcze żyje cząstkę czasu,
ale już traci swe zielenie
i już nie szumi w chórze lasu?

Ziemia ojczysta, ziemia jasna,
nie będę powalonym drzewem.
Codziennie mocniej w ciebie wrastam
radością, smutkiem, dumą, gniewem.
Nie będę jak zerwana nić.
Odrzucam pusto brzmiące słowa.
Można nie kochać cię – i żyć,
ale nie można owocować.

Ta dawność jej w głębokich warstwach...
Czasem pośrodku drogi stanę:
może nieznanych pieśni garstka
w skrzyni żelazem nabijanej,
a może dzban, a może łuk
jeszcze się w łonie ziemi grzeje,
może pradawny domu próg
ten, którym wkroczyliśmy w dzieje?

Stąd idę myślą w przyszłe wieki,
wyobrażenia nowe składam.
Kamień leżący na dnie rzeki
oglądam i kształt jego badam.
Z tego kamienia rzeźbiarz przyszły
wyrzeźbi głowę rówieśnika.
Ten kamień leży w nurcie Wisły,
a w nim potomna twarz ukryta.

By na tej twarzy spokój był
i dobroć, i rozumny uśmiech,
naród mój nie żałuje sił,
walczy i tworzy, i nie uśnie.
Pierścienie świetlnych lat nad nami,
ziemia ojczysta pod stopami.
Nie będę ptakiem wypłoszonym
ani jak puste gniazdo po nim.

Sonet z lasu

Autor: Zbigniew Trzebniak

Któż dzisiaj bandażem zaśpiewa Rotę
I honorem zawiąże sobie włosy
Czynami wdrapując się na Golgotę
Patriotyczne niosąc echem głosy

Któż kocha bardziej niż życie tęsknotę
Pyta litości czy w krzyż zaklnie losy
Żebyś nie zginęła mruczając pod płótem
Z mogiły na której zakwitły wrzosey

Patrz szumi brzoza czytając listkami
Historię która taka nie wygodna
Błąka się po tym lesie marzeniami

Bo tylko tutaj ta myśl jest swobodna
Pachnąc wrzosem kłująca komarami:
Niech żyje Polska... co Was będzie godna

Ku zwycięstwu

Autor: Kazimierz Surzyn

Naprzód odważni batalioniści
Zwycięstwu Cześć Chwała
Najeżdźcom zemsta miecz boleści
Zaciśnięta pięść we krwi cała

Naprzód odważni batalioniści
Nad wami sztandar biało - czerwony
Siły walki uporu niepodległości
Symbol polskości nieoceniony

I ten orzeł w koronie
Przez praojców czczony
Prowadzi bojowników do tryumfu chwalebnie
Zwiastując czas wolności nieskończony

Polska nigdy nie zginie
Walczy sromotnie bije wroga
Aż na zawsze minie
Zawieruchy bitewna trwoga

Za krew przelaną na frontach wojennych
Za męstwo przykład dla potomnych
Za Golgotę drogi by dom odbudować
Zawsze będziemy żołnierzom - bohaterom dziękować
I hołd po wieki wieków oddawać

Warszawa

Autor: Krzysztof Kamil Baczyński

Bryła ciemna, gdzie dymy bure,
poczerniałe twarze pokoleń,
nie dotknięte miłości chmury,
przeorane cierpienia role.
Miasto groźne jak obryw trumny.
Czasem głuchym jak burz maczugą
zawalone w przepaść i dumne
jak lew czarny, co kona długo.

Wparło łapy ludzkich rojowisk
w głuchych ulic rowy wygaste,
warcząc czeka i węszy groby
w nocach krwawych i w gromach jasných.

Jeszcze przez nie najeźdźców lawa
jako dym się duszny przewlecze,
zetnie głowy, posieje trawy
na miłości, krzywdzie człowieczej.

Jeszcze z wieku w wiek tak się spieni
krew z ciemnością, a ciemność z brukiem,
że odrośnie jak grom od ziemi
i rozewrze niebiosą z hukiem.

Bryła ciemna, miasto pożarne,
jak lew stary, co kona długo,
posąg rozwiany w dymy czarne,
roztrzaskany czasów maczugą.

I znów ująć dłuto i rydel,
ciąć w przestrzeni i w ziemi szukać,
wznosić wieki i pnącze żywe
na pilastrach, formach i łukach.

I w sztandary dąć, i bić w kamień,
aż się lew spod dłoni wykuje,
aż wykrzesze znużone ramię
taki głąz, co jak serce czuje.

Pomnik z prawdy

Autor: A. Czerwiec-Banek (Forteca)

O, nasza Polsko!

Polsko, Ty kraju dumny
Targany dziejów burzami
Tak często krwawiły rany
Gojące się latami

Polsko powiedz, co w Tobie
Że w imię Twojej wolności
Tyle jest mogił na świecie
Gdzie Twoich dzieci kości

O, nasza Polsko!

Polsko, ziemi najdroższa
Do Ciebie drogi tak kręte
Niejeden padł zanim dotarł
Choć słaWił Cię swym męstwem

Niejeden Twój bohater
Na zapomnienie skazany
Stawał jak zdrajca przed katem
Zhańbiony, poniżany

O, nasza Polsko!

Lecz póki biło serce
Tą pieśnią grało zaklętą
Że nie zginęłaś, że żyjesz
Że będziesz Niepodległą!

Ty dziś nie stawiaj dla Nich
Zimnych pomników ze stali
Wybuduj im pomnik z prawdy
Bo Tobie życie oddali!

O, nasza Polsko!

Polskość serc

Autor: A. Czerwiec-Banek (Forteca)

Jak te drzewa boleśnie wyrwani
Z ziemi, co ich latami żywiła
Za styczniowe porywy wolności
Za pragnienie, by się odrodziła

I rzuceni w bezkresne przestrzenie
Gdzie i dzisiaj i jutro nie pewne
A prócz chłodu – tęsknota cierpieniem
I niejedno tu pękło z niej serce

I niejedna tu matka z godnością
Podsycala płomyki nadziei
I uczyła, jak opłatkiem, Polską
Z pokoleniem następnym się dzielić

Ona tutaj dom ciepły stworzyła
Rozbudzała umysły dziecięce
Sienkiewiczem, Grottgerem karmiła
Do modlitwy składała ich ręce

Polską mowę im w uszy sączyła
Z dumą mówiąc o tym o tym Białym Orle
I czarując Chopinem wzbudziła
Nawet miłość do wierzby płaczącej

A ich serca przepelniała polskość
Mimo, że tej Ojczyzny nie znali
Oddawali honor Wielkim Przodkom
I żarliwie Polskę pokochali

Wbrew Moskali haniebnym wysiłkom
Na obczyźnie wyrastały dzieci
Zapatrzone w wolność utraconą
Za nią życie gotowe poświęcić

Jak te drzewa boleśnie wyrwani
Z ziemi, co ich latami żywiła
Za styczniowe porywy wolności
Za pragnienie, by się odrodziła

Romantyk

Autor: A. Czerwiec-Banek, Forteca

Tyś to ułanie dzielny na wojska szedł sowieckie?
Tyś jako harcerz młody zadziwiał w bojach męstwem?
Ty wsłuchany w szum wiatru wrażliwy romantyku
Na Ojczyzny wezwanie stawisz się znowu w szyku?

Gdy o świcie, w sennej jeszcze ciszy
Śpiewy ptaków liście rozkołyszą
Blade słońce muska stare lipy
Nikłe cienie ledwo drogę liżą

Jakże miło dzień zbudzony witać
W końskiej grzywie dłonie swe zanurzyć
I wzbijając kurz przed siebie pognać
Żyć tą chwilą, trwać w niej jak najdłużej

Jakże słodko chłonać w płuca wolność
Gdy przez lata żeśmy jej pragnęli
Jakże błogo po wyrwanej wrogom
Tej najdroższej, własnej stąpać ziemi

Serce w piersi tak radośnie bije
Kiedy w domu czuła zona, dzieci
A dokoła kwiaty i motyle
A na niebie złote słońce świeci

Zanim wrzesień złowrogi butem obcym kraj zdepcze
Ciesz się kłosem złocistym roztańczonym na wietrze
Nim się Polska upomni o odważne twe czyny
Zachwyć się kroplą rosy na liściu koniczyny

Ochotnik

Autor: A. Czerwiec-Banek, Forteca

Już łomoczą w drzwi mieszkań
Dudnią kroki na schodach
Ale on nie ucieka
Chce w łapankę wpaść wroga
By wraz z tłumem bezbronnym
Wejść w te piekła bramy
Zostać więźniem obozu
Rozkaz wykonany!

Ochotnik! Ochotnik!
Za druty kolczaste
To rotmistrz Pilecki
Żołnierz i bohater!
Ochotnik! Ochotnik!
Za obozu bramy
Chociaż uwięziony
Wcale nie przegrany!

Tu za drutem kolczastym
Gdzie zwątpienie i trwoga
Śmierć jest chlebem powszednim
Lecz nie można się poddać
Szuka więc wkoło ludzi czynu i honoru
Aby z nimi utworzyć
W Auschwitz ruch oporu!

A gdy nad nim zawisła
Groźba dekonspiracji
Wie, że musi się wyrwać
Obmyśla plany akcji
Chce o piekle obozu
Prawdę głosić światu
Przerwać zbrodnie niemieckie
Odkryć twarze katów!

W obozowej piekarni
Podczas wypieku chleba
Razem z dwoma śmiałkami
Chwili dogodnej czeka
By wśród wściekłych kul świstu
Które tną powietrze
Ku wolności i życiu dobiec jak
najprędzej!

Tam gdzie łąka wiosenna
Las i łodzie na rzece
Gdzie przez ponad trzy lata
Wyrywało się serce
Ku wolności i życiu aby obok innych
Stanąc znowu do boju dla Matki
Ojczyzny!

List

Autor: A. Czerwiec-Banek

Jak tęsknota w sercu zakolącze
Wygrywając swe najczulsze pieśni
Jasne myśli biegną do Was zawsze
Me najdroższe ukochane dzieci
Swą pamięcią wracam w tą beztroskę
Gdyśmy wspólnych uciech zaznawali
I jak tropiąc żuczki i motyle
Chciałem byćcie świat umiłowały

I te łąki majem rozkwiecione
Łany zboża wyzłocone słońcem
By w zachwycie i modlitwie cichej
Poczuć bliskość ze Stworzenia Ojcem
Tak pragnąłem w Wasze główki młode
Jak najwięcej wlać potrzebnej wiedzy
Byście ciałem silne, duchem zdrowe
Poprzez trudy życia dzielnie przeszły

Tata przy was dzisiaj być nie może
Chociaż żalność go z tęsknoty ścisła
Jest żołnierzem! Musi służyć Polsce!
Bo to przecież Nasza jest Ojczyzna!

A gdy będę tam na górze składał
Swój ostatni raport Panu Bogu
Pamiętajcie że was bardzo kochał
Więc musiałem bronić kraj od wrogów!
Teraz jeszcze mocno was przytulę
Choć nas dzieli burza tego świata
Wasze główki ucałuję czule
I pożegnam

Kochający Tata

Warszawa walczy

Autor: A. Czerwiec-Banek, Forteca

Za każdy kamień w ulicznym bruku
Każdą ulicę wrogom wyrwaną
Pośród smug ognia, Tygrysów huku
Chłopcy na bitwę dzielnie ruszają

Znękane mury szczerzą swe rany
Dym łączy wyciska i w gardle dławi
Już niejednego kule dopadły
Niejednej matce serce już krwawi

Warszawa walczy! Za broń dziś chwyta!
Bój to zażarty! To zryw powstańczy!
Warszawa walczy! Walczy Stolica!
Czy w młodych sercach życia wystarczy?

I noc kolejna, kolejny ranek
Fetor kanałów i lęk w ciemności
I oczy dziecka co swej Warszawie
Torować drogę chce do wolności

I grad pocisków, jęczory ognia
Bojowe krzyki, jęk konających
I myśl natrętna, by przegnać wroga!
Znów marzyć, kochać, gdy to się skończy

Rotmistrzu, wielkie w twej piersi serce
Żołnierskie szlify zdobyłeś w bojach
Na barykady ruszaj czym prędzej
I swą kompanię do walki prowadź

Modlitwa Cieplińskiego

Autor: Zbigniew Trzebniak

To co robicie nie mieści się w głowie
Więc zabrać by trzeba mi potylicę
Połknięty medalik resztę dopowie
I nadpalone z przesłuchań źrenice

Tam siedział ze mną wtedy Niemiec – człowiek
Bo listy płynęły doń z zagranicy
Do mnie mokre litery spod powiek
Słałaś mi Wiśka ciągle do stolicy

Bogu dziękując rany swe zabliznię
Co chrzęszcząc jak kości me połamane
Grają Mazurka kochając Ojczyznę

I jeszcze z wiarą nad grobem mym stanę
Z paciorków WiN przełożę na polszczyznę
Modlitwę którą dzisiaj zmówię DLA NIEJ...

„Modlitwa „ A. Czerwiec-Banek, Forteca

Na kolana dziś przed Tobą padam
Bo od żalu krwawi serce moje
Więc Cię Ojczy Wszechmogący błagam
Ja pokorny syn i polski żołnierz

Błagam o siłę, błagam o wiarę
By korzeniami wzrosła nadzieja
O Twoją łaskę błagam pokornie
Abym nie doznał nigdy zwątpienia

Boże proszę, daj mi tyle siły
Bym w wysiłkach nigdy nie ustawał
Aż swe jarzmo zrzuci kraj podbity
I krzywd więcej nigdy już nie zazna

A gdy przyjdzie życie nawet oddać
To nie będę się ni chwili wahał
Za mą Polskę ruszę w środek ognia!
A jej wrogom rzucę się do gardła!

Proszę jeszcze, pozwól mi – o, Panie!
Drogi życia mego tak przemierzać
Bym w godzinie śmierci, gdy nastanie
Mógł się raczej cieszyć a nie lękać

Modlitwa

Autor: A. Czerwiec-Banek, Forteca

Na kolana dziś przed Tobą padam
Bo od żalu krwawi serce moje
Więc Cię Ojcze Wszchemogący błagam
Ja pokorny syn i polski żołnierz
Błagam o siłę, błagam o wiarę
By korzeniami wzrosła nadzieja
O Twoją łaskę błagam pokornie
Abym nie doznał nigdy zwątpienia
Boże proszę, daj mi tyle siły
Bym w wysiłkach nigdy nie ustawał
Aż swe jarzmo zrzuci kraj podbity
I krzywd więcej nigdy już nie zazna
A gdy przyjdzie życie nawet oddać
To nie będę się ni chwili wahał
Za mą Polskę ruszę w środek ognia!
A jej wrogom rzucę się do gardła!
Proszę jeszcze, pozwól mi - o, Panie!
Drogi życia mego tak przemierzać
Bym w godzinie śmierci, gdy nastanie
Mógł się raczej cieszyć a nie lękać

A Ty żołnierzu

Autor: A. Czerwiec-Banek, Forteca

A Ty żołnierzu, coś krew przelewał
Bez skazy bohaterze
Według oprawców Ojczyzny nie wart
Choć Ją miłował szczerze

Pojmali i dręczyli, fałszywie
Oskarżając!
Oszczerstwem Cię karmili
Cierpieniem wielkim znacząc!

Tryskali złości jadem
I w koszmarze przesłuchań
Pastwili się nad ciałem
By złamać Twego ducha!

A Ty żołnierzu, tak poraniony
Z sercem, co Polską krwawi
W intrygi tygłu, kłamstwem zmiążdżony
Zhańbiony obelgami

Sądzi i skazali!
A wyrok padł ohydny!
W nim zdrajcą Cię nazwali
Okropnej zbrodni winnym!

Krzyczeli żeś się sprzedał!
Że trzeba Cię ukarać!
Życie i cześć odebrać!
Z pamięci Polski wymazać

A Ty żołnierzu, coś krew przelewał
Bez skazy bohaterze
Według oprawców Ojczyzny nie wart
Choć Ją miłował szczerze

A Ty żołnierzu, tak poraniony
Z sercem, co Polską krwawi
W intrygi tygłu, kłamstwem zmiążdżony
Zhańbiony obelgami

Złowieszcze kroki
Szczęk zamka w celi
Korytarz, schody, piwnica
Zapach stęchlizny
Półmrok bezduszny
Szara twarz księdza
Znak krzyża
Na ustach knebel
Truchleje serce
I strzał w tył głowy!
I cisza...

Inka - gawęda leśna

Autor: Zbigniew Trzebniak

Na skraju lasu dawnej Białorusi
Za takiej starej leśniczówki drzwiami
Rękoma babci los historię skusił
Trzeciego września cud narodzinami

Nadano piękne imię mu: Danusia
Niesamowita to dziewczynka była
Bo kiedy ojciec w las do pracy ruszał
To mu na szczęście oczy łzami myła

Zdolności wielkie mając do leczenia
U Salezjanek otworzyła serce
By móc na wojnie jękom zawodzenia
Przykleić plaster na uczuć klamerce

Kiedy gestapo na Jej oczach ślicznych
Matkę zabiło w białostockim lesie
Deszczem przyniosła bukiet łez lirycznych
Listopadowym żalem co się niesie

Walcząc na pierwszej ciężkiej linii frontu
Uśmiechem niosła bólu ukojenie
Kiedy UB-ecja za pomocą lontu
Niosła narodu co dzień zświetlenie

A przecież zachowała się jak trzeba
(chyba inaczej nigdy nie umiała)
Kula raniła milicyjne trzewia
To i te rany też opatrywała

Więc gdy skazano Ją w podziękowaniu
Salwą strzelaną z karabinów wojska
Leczyła wolność w słów opatrywaniu
Ustami niosąc nam: niech żyje Polska

Trzymając w ręku bandaż niczym granat
Co ojca Jej rozrywał w Teheranie
Jeszcze niebieski opatrzy dekanat
Inka wyklęta...niezapominaniem